

Arrest

nr. 126 771 van 7 juli 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 8 juni 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die loco advocaat E. DE KETELAERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 22 juni 2009 diende verzoekster een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Via een op 20 december 2010 gedateerd schrijven diende de echtgenoot van verzoekster eveneens een aanvraag in om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. In deze aanvraag om machtiging tot verblijf wordt erop gewezen dat verzoekster en haar echtgenoot een gezin

vormen, doch worden geen nieuwe medische problemen die betrekking hebben op verzoekster aangevoerd.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 20 april 2012 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 10 mei 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 22.06.2009 en 22.12.2010 werden ingediend door:

*[P.G.] [...]
+ [O.I.] [...]
+ [O.R.] [...]
nationaliteit: Armenië (Rep.)
[...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat de verzoeken ontvankelijk doch ongegrond zijn.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Verzoekster [P.G.] haalt medische elementen aan. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens (zie kopie in omslag in bijlage) en stelt dat de nodige medische zorgen zowel beschikbaar als toegankelijk zijn in het land van herkomst, Armenië, en dat er geen bezwaar is om te reizen. De arts-adviseur concludeert dat:

"Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Armenië.

De aandoening belemmert betrokkene niet om te reizen.

Mij baserend op de meest recente attesten van 2012, oordeel ik dat ondersteuning door de familie zinvol is, zeker aangezien betrokkene een jong kind heeft maar mantelzorg is niet noodzakelijk.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

De aanvraag dient derhalve ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

> Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. : de verwijzing naar de heersende sociale situatie in het land van herkomst) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken

over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

"[...]

TERWIJL deze motivering niet overeenstemt met de beoordeling van zijn eigen behandelende arts, (stuk 4)

Dr. [S.], Neuro-Psychiater, stelt heel duidelijk het volgende:

'voor een jaar onderging zij een thyroïdectomie (12.03.2009) na het verlies van een drie maanden oud embryo.

Voor vijf maanden beviel zij van een gezonde baby.

Patiënte leeft in spanning, reageert snel ongerust en opgewonden bij de verzorging van haar kind. Zij voelt zich alleen staan, is dadelijk angstig, wantrouwig en onzeker in haar taak als moeder. De slaap werd rustiger, maar blijft gespannen en onrustig. Zij slaapt drie tot vier uren.

Een fobische angst voor mogelijke dreiging hindert haar waarbij zij zich bij duisternis afsondert en opsluit.

Zij mijdt contacten en weigert zelfs meermaals met haar man het huis te verlaten voor bv een wandeling. (...)

Patiënte leeft in een overmatig gespannen toestand waarbij het missen van familiale ondersteuning en de vroegere belevenissen in haar land een rol spelen. Zij voelt zich onstabiel en vertigineus me[t] hypotensie neigingen. (...).' (medisch attest dd. 25/08/2011)

Tevens schrijft hij op 22/02/2012:

'(...) nachtrust gestoord door nachtmerries en herhaaldelijk angstig opschrikken. (...)

Posttraumatisch stress syndroom met paranoïde angsten. Depressie en onrust. Heeft medicatie nodig ten einde zich zelf te blijven en familiaal te kunnen functioneren. Patiënte werd viermaal in ziekenhuis opgenomen. De voorziene duur van behandeling zal van langdurig type zijn. ' Als mogelijke gevolgen en complicaties indien de behandeling wordt stopgezet wordt vermeld toename der klachten en ... met tendens tot suïcidaliteit'. De evolutie en prognose van de aandoening 'kan langzaam verbeteren mits medicatie, opvolging en rustige sfeer. Als specifieke noden in verband met de medische opvolging en de vraag of medische mantelzorg vereist is, wordt gesteld 'familiaal'.

Uit het dossier blijkt dat verzoekster het land is moeten ontvluchten omwille van bedreigingen, voornamelijk van religieus type.

Het mag intussen duidelijk zijn dat verzoekster enorm lijdt onder hetgeen hen overkomen is in het land van herkomst.

Dit heeft een enorme impact op haar dagdagelijks functioneren. Deze vrouw kent geen rust, hetgeen ook een invloed heeft naar haar capaciteiten om voor hun dochtertje te zorgen.

Zij doet haar uiterste best, maar draagt een enorme last met zich mee.

Dit heeft ook een enorme fysische impact, waardoor ondermeer een eerste zwangerschap moest onderbroken worden (3 maanden oude embryo).

Viermaal heeft zij reeds in het ziekenhuis gelegen.

Behandelende arts stelt ook zeer duidelijk dat verzoekster begeleiding nodig heeft, zonder begeleiding en goede opvolging is er risico op suicidaliteit.

Er wordt compleet voorbij gegaan aan het gegeven dat de oorzaken van haar angsten liggen in het land van herkomst.

Indien zij gedwongen wordt om terug te keren, dan zal haar toestand alleen maar verergeren en loopt zij inderdaad risico voor haar leven en haar fysieke integriteit. Dit wordt trouwens ook erkend door de adviserend geneesheer, die duidelijk stelt dat de aandoening waaraan verzoekster lijdt een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt.

Bovendien is verzoekster inmiddels terug zwanger en loopt de embryo die zij nu draagt ook een groot risico wanneer deze onderhevig zal worden gemaakt aan de spanning bij een gedwongen terugkeer.

Verzoekster tracht er alles aan te doen om een zo goed mogelijke moeder te kunnen zijn voor hun dochtertje [R.] (bijna 2 jaar), maar het is duidelijk dat dit niet evident is. Zoals de artsen ook duidelijk stellen, is hulp noodzakelijk.

De adviserend-geneesheer stelt in haar motivering (waarop ook DVZ zich baseert) dat ondersteuning door de familie zinvol is.

Dit wordt erkend, maar waar men volledig aan voorbij gaat, is het feit dat verzoekster in het geheel niet op familie kan terugvallen, ook niet in het land van herkomst.

Zij dient bijgevolg op derden, vrienden beroep te doen, hetgeen voor haar niet evident is. Het vertrouwen moet groeien, hetgeen gezien haar medische problematiek niet gemakkelijk is.

Intussen verblijven zij bijna vier jaar in België en heeft verzoekster hier de nodige contacten kunnen leggen en de nodige begeleiding kunnen krijgen.

Deze begeleiding zal zij niet vinden en krijgen in het land van herkomst.

De adviserend-geneesheer én DVZ erkennen duidelijk dat opvang van familie belangrijk is, waarop zij mede hun beslissing baseren, maar er wordt volledig voorbij gegaan aan het gegeven dat verzoekster deze opvang niet zal krijgen in het land van herkomst.

Zoals reeds gezegd, verzoekster moet beroep doen op derden. Intussen zijn er mensen gekomen in het leven van verzoekster die voor haar beschouwd mogen worden als familie en die mee instaan voor haar opvang. Dit mag en kan haar niet ontnomen worden.

Een gedwongen terugkeer zal de spanning ten top brengen, waarbij zij mogelijks zichzelf iets zal aandoen. Minstens zal de spanning een groot gevaar kunnen inhouden voor het ongeboren kindje dat zij draagt.

Gezien met deze argumenten geen rekening werd gehouden, is verzoekster van mening dat er een inbreuk is begaan o[p] de motiveringsplicht.”

4.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat uit het door verzoekster voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekster werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat de medische problemen van verzoekster haar niet verhinderen om te reizen, dat zij geen nood heeft aan mantelzorg en dat de vereiste medische zorgen in Armenië beschikbaar en toegankelijk zijn. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoekster toe haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.2. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 definieert slechts de woorden “bestuurshandeling”, “bestuur” en “bestuurde”. Verzoekster licht niet op een voor de Raad begrijpelijke wijze toe waarom zij meent dat deze wetsbepaling is geschonden, zodat dit onderdeel van het middel, bij gebrek aan de vereiste toelichting, als onontvankelijk dient te worden beschouwd.

4.2.3. In de mate dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing inhoudelijk in vraag stelt voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Uit deze bepaling blijkt dat een verblijfsmachtiging op grond van medische redenen enkel kan worden toegestaan indien de aanvrager bewijst dat zijn leven of fysieke integriteit in gevaar zijn bij een terugkeer naar zijn land van herkomst of gewoonlijk verblijf of indien hij in een onmenselijke of vernederende situatie dreigt terecht te komen omdat er geen adequate behandeling bestaat voor zijn gezondheidsprobleem in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Het komt enkel aan een door verweerder aangestelde arts toe om het al dan niet bestaan van dit reëel risico te beoordelen.

Verzoekster citeert uit twee medische attesten die werden opgesteld door de neuro-psychiater die zij consulteerde doch toont hiermee niet aan dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer haar situatie niet correct heeft ingeschat. Uit het door deze controlearts opgesteld advies blijkt trouwens duidelijk dat hij met de bevindingen van de neuro-psychiater op wie verzoekster een beroep deed rekening heeft gehouden en dat hij diens objectieve medische vaststellingen niet in vraag heeft gesteld. De ambtenaar-geneesheer heeft immers onderzocht of de medicatie en de medische opvolging die verzoekster nodig heeft ook beschikbaar en toegankelijk zijn in haar land van herkomst en toonde, met uitvoerige verwijzing naar bronnenmateriaal, aan dat dit wel degelijk het geval is.

Waar verzoekster stelt dat compleet wordt voorbijgegaan aan het gegeven dat de oorzaken van haar psychische problemen in haar land van herkomst liggen moet worden opgemerkt dat door de asielinstanties reeds werd vastgesteld dat de verklaringen die verzoekster en haar echtgenoot aflegden omtrent de gebeurtenissen die hen er toe brachten naar België te komen niet aannemelijk zijn. Het gegeven dat verzoekster aan een arts verklaarde dat haar belevenissen in haar land van herkomst mee aan de basis liggen van haar gespannen toestand en deze dit acteerde zegt iets over de goedgelovigheid van deze arts, doch is geen objectieve medische vaststelling waarmee de ambtenaar-geneesheer rekening dient te houden. Er moet daarenboven op worden gewezen dat zelfs indien bepaalde gebeurtenissen in een bepaald land aan de basis zouden liggen van psychische problemen, hieruit niet zonder meer kan worden gededuceerd dat de aangevoerde psychische problematiek niet in dat land kan worden behandeld. Verzoekster gaat ook voorbij aan het feit dat de neuro-psychiater in eerste instantie verwees naar het gegeven dat zij een miskraam had en zij, nu zij alsnog een gezond kind ter wereld bracht, familiale begeleiding en ondersteuning met raad mist in België.

Inzake verzoeksters standpunt dat het niet ter discussie staat dat zij nood heeft aan de ondersteuning van familie en dat de door verweerder aangestelde controlearts uit het oog verliest dat zij deze niet kan krijgen in Armenië kan worden geduid dat verzoekster en haar echtgenoot aangaven in Armenië tal van familieleden te hebben die hen voorheen bijstonden. Er blijkt dan ook niet waarop verzoekster zich baseert om te stellen dat zij in het geheel niet op familie in Armenië kan terugvallen en er moet worden gesteld dat haar betoog in tegenspraak is met haar eerder afgelegde verklaringen. Zij kan tevens niet voorhouden dat de ambtenaar-geneesheer haar eigen verklaringen omtrent haar familiale toestand, die nooit ter discussie werden gesteld, buiten beschouwing diende te laten.

Verzoekster stelt ook nog dat haar leven en fysieke integriteit gevaar lopen en de ambtenaar-geneesheer dit ook erkent. Zij gaat hierbij evenwel uit van een verkeerde lezing van het advies van deze arts, die duidelijk stelde dat verzoeksters medische situatie geen belemmering vormt om te reizen en dat de aandoening waaraan zij lijdt slechts een gevaar voor haar leven of fysieke integriteit kan inhouden indien deze niet adequaat wordt behandeld, waarbij hij aangaf dat een adequate behandeling in Armenië beschikbaar en toegankelijk is.

De ambtenaar-geneesheer heeft, gelet op voorgaande vaststellingen, duidelijk rekening gehouden met het suïciderisico bij het ontbreken van een medische begeleiding en opvolging.

In haar verzoekschrift zet verzoekster voorts nog uiteen dat zij opnieuw zwanger is. Zwangerschap is echter geen ziekte en verzoekster heeft deze zwangerschap niet ingeroepen als een reden om tot een tijdelijk verblijf te worden gemachtigd zodat deze bemerking in voorliggende zaak niet dienstig is. Tevens is ter terechtzitting trouwens gebleken dat verzoekster ondertussen bevallen is van een tweede kind, zodat hoe dan ook niet meer nuttig naar deze zwangerschap kan worden verwezen.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding of de door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

4.2.4. Daar geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.2.5. Aangezien verweerder de bestreden beslissing nam op basis van een analyse die werd doorgevoerd door een door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer en niet aannemelijk wordt gemaakt dat deze enig dienstig stuk over het hoofd heeft gezien bij het opstellen van zijn advies kan voorts ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden vastgesteld.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK